

KRIGETS BARN

Krigets barn
står sköra i vinden,
svävar traumatiskt
över sårad mark.

Krigets barn
bär drömmens natt,
som en skyddande kappa
inför morgonens ljus.

Krigets barn
slår förtvivlat
mot aggressionens ömtåliga dörr.

Krigets barn
lever med fiendens hat
i känslans inåtvända rum.

Krigets barn
pressas mot dödens gräns,
osynligt sårade
där känslor stelnat.

Krigets barn
bär sina fäder
över sorgens
outplånliga spår.

Krigets barn
är nakna som dagen,
då ögon öppnas
mot hatets brännsår.

Krigets barn skriker tyst
mot sömnens vägg
sin ordlösa plåga.

Krigets barn
längtar ängsmarkens sol,
där händer lyser
med tillitens blommor.

Krigets barn
prövar vår kärlek,
då dörrar öppnas och gränser bryts
i våra egna rum.

Hans-Evert Renérius